

att Riksdagen måtte besluta om förbud mot insamlande av skogsbär medelst s. k. bärplockningsmaskiner.

Stockholm den 24 januari 1913.

G. W. Sjöberg.

Nr 196.

Av herrar **Linders** och **Nilsson** i Kabbarp, *om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om anslag till befrämjande av trädgårdsodling.*

Sammanlagda anslagssumman, som staten år 1912 utgav för höjandet av det mindre jordbruket (premiering, kontrollföreningar, studieresor, undervisningskurser m. m.) utgjorde 251,000 kr. För samma ändamål begäres i årets statsverksproposition 270,000 kr. Härtill komma: statskonsulent för det mindre jordbruket, anslag till ordnad bokföring samt vad som kan anses komma småbruket till godo på andra punkter t. ex. anslag till lantmannaskolor, utbildningskurser, vandringsrättare, husdjursavel, fröodling o. s. v.

Se vi till verkningarna av dessa olika anslag, måste det erkännas, att framstegen varit betydande. Dock kan med fog anmärkas, att man drivit agitationen för ökad avkastning, stegrade försäljningspriser alltför ensidigt, det vill med andra ord säga utan tillbörligt hänsynstagande till den faktiska förtjänsten, realvinsten. Ett talande exempel härpå är den moderna ladugårdsskötseln, som vid närmare granskning visat sig icke i och för sig vara säkert lönande, åtminstone icke i fråga om mjölkproduktion. Man har börjat gå mera försiktigt fram på den inslagna vägen, ja, man har velat slå över i motsatt ytterlighet, i det röster börjat predika satsen: »kreaturslösa jordbruk» som framtidslösen. Och det må så

vara, att dessa senare ha starka skäl för sig i närhet av städer och andra större avsättningsorter. Det torde dock i detta fall vara klokare, att den gyllene medelvägen väljes.

När det nu visar sig, att en långt driven ladugårdsskötsel lätt kan bli förlustbringande, bör man naturligtvis icke alltför mycket basera sitt jordbruk på denna förvärvsgren utan ägna sig mera åt odlingen av med hänsyn till jordmån och avsättningsmöjligheter valda kulturväxter för försäljning. Sådana äro sedan gammalt våra sädesslag och potatis, i vissa trakter har sockerbetsodlingen trätt i förgrunden, och på därför lämpliga områden har på sista åren fröodlingen av våra kulturväxter kommit att spela en ej så obetydlig roll i lantmannens facit.

Det ekonomiska trycket, närmast för lantmannen känt i höga jordpriser, dryga räntor på anskaffnings- och rörelsekapital, stegrade arbetsomkostnader och dyrare material, detta har med nödvändighet prässat fram ett behov av ökad och värdefullare skörd. Utebliver denna, sia redan gjorda erfarenheter, att många av de nya småbrukshemman, som vår tids egnahemsrörelse med ganska stora offer skapat, komma att hysa ett i fattigdom försänt jordbruksproletariat. Och stort bättre komma ej heller de äldre småbruken att stå sig, efterhand som den gamla stammen avlöses. På växtförädlingens område har dock utförts ett så betydande arbete, att redan detta betyder en avgjord vändning till det bättre beträffande sädesodlingen, och de övriga kulturväxterna torde snart följa efter.

Emellertid synes det oss, som om statsmakterna icke nog beaktat, i allt fall icke tillräckligt understött en viktig sak i vad det rör framarbetandet av rationellt skött, ekonomiskt starkt och självständigt småbruk. Det är en allmännare odling av trädgårdens kulturväxter. Många av dessa bli väl allt framgent endast föremål för fackmannens arbete. Men odlingen av frukt, bär och grönsaker, avsedda för konservering eller användning i färskt tillstånd, erbjuder dock ej större svårigheter än att vilken jordbrukare som helst efter någon praktisk handledning kan gå i land därmed. Den viktigaste synpunkten härvidlag är den, att åtskilliga av dessa odlingar, rätt bedrivna och under goda betingelser, äro mera lönande än ladugårdsskötsel och spannmålsodling. Vi importera massor av frukt, bär och grönsaker, fastän största delen av dessa produkter skulle kunna frambringas i vårt eget land till fromma både för odlarna och rikets handelsbalans.

Staten upprätthåller visserligen trädgårdsskolor och anslår stipendier för trädgårdsmän att företaga utländska studieresor; vid våra lantmannaskolor meddelas även undervisning i trädgårdsskötsel. Allt detta är mycket bra, men det räcker ingalunda. Anslagen till kontroll- och avelsföreningar,

till statskonsulenter och vandringsrättare m. m. visar oförtydligt, att man med hjälp av allmänna anslag söker bana väg direkt ut till folkets stugor för att upplysa och hjälpa till rätta.

Folket självt har även kommit till insikt om riktigheten av detta slags näringspolitik. Den för till närmaste kontakt med självverksamheten.

I flera av våra provinser ha under de senaste åren bildats talrika s. k. fruktodlareföreningar, i ett enda län över 30 stycken. Dessa bestå huvudsakligen av mindre jordbrukare. Men dessa föreningar föra ofta en tyngande tillvaro allt enskilt arbete och intresse till trots. Det centrala hos dem är anställande av trädskötare, som skall hjälpa föreningsmedlemmarna med deras trädgårdsskötsel. En sådan trädskötare har vanligen icke erhållit annan undervisning än en av hushållningssällskapet bekostad kurs på några dagar. Således kan det ej vara tal om någon ordentlig utbildning. Men den svåraste stötestenen är dock, att en liten fruktodlareförening ej kan bereda trädskötaren så pass vederlag, att denne kan bindas vid sin verksamhet för längre tid.

Här torde staten böra träda emellan med bidrag i viss likhet med anslaget till kontrollföreningar. Likaledes synes det oss vara rättvist, att staten, som årligen bidrager ganska avsevärt till jordbrukskonsulenters avlöning inom olika län, även bisträcker hushållningssällskapen med bidrag till avlöning av skickliga trädgårdskonsulenter, vilkas arbete dock huvudsakligen faller inom upplysningsområdet.

Oaktat vi anse, att Riksdagen snarast borde bevilja anslag i detta syfte, ha vi dock ej nu velat fixera något belopp, ej heller närmare ingå på grunderna för anslags beviljande, emedan vi hålla för lämpligast att förslaget i sin helhet — så mycket mera som det gäller ett nytt område — utarbetas av Kungl. Maj:t. Med hänsyn härtill tillåta vi oss härmed föreslå,

att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, att Kungl. Maj:t måtte låta utarbeta och snarast möjligt framlägga förslag till Riksdagen om lämpligt anslag i här angivet syfte till befrämjande av trädgårdsodlingen, företrädesvis bland mindre jordbrukare och lägenhetsinnehavare, samt förslag till allmänna grunder för anslagets utgående.

Stockholm den 26 januari 1913.

Sven Linders.

Aug. Nilsson.